

Sygn. akt X K 331/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim B. W.

po rozpoznaniu w dniu 18.09.2018r. sprawy **P. W.**, syna J. i M., urodzonego (...) w G., PESEL (...),

skazanego:

1. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24.11.2016r. w sprawie **X K 580/14** za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 23.06.2017r. w sprawie **X K 308/17** za:

- czyn z art. 158§1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- czyn z art. 190§1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

I. Na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w wyrokach:

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24.11.2016r. w sprawie X K 580/14,

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 23.06.2017r. w sprawie X K 308/17

jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu, w szczególności okres zaliczony w sprawie X K 580/14 od dnia 08.08.2013r. do dnia 10.12.2013r.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. R. kwotę 147,60 zł. (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu P. W. z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624§1 k.p.k., 626§1 k.p.k. zwalnia skazanego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 331/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

P. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24.11.2016r. w sprawie **X K 580/14** za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 23.06.2017r. w sprawie **X K 308/17** za czyn z art. 158§1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190§1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary jednostkowe połączono orzekając względem skazanego karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody: dane o karalności k. 11-12; informacja z ZK k. 13-15; odpisy orzeczeń k.28-29, 30-30v.

Zachowanie P. W. w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej należy określić jako poprawne. W stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo. Był jednokrotnie nagradzany i jednocześnie nie karano go za nieregulaminowe zachowanie. Nie przejawia zainteresowania podjęciem zatrudnienia w jednostce, jak i kontynuowaniem nauki w ramach Centrum (...). P. W. odbywa karę pozbawienia wolności w systemie zwykłym i mimo motywowania go, nie wyraził zgodny na zmianę systemu i opracowanie zadań z zakresu Indywidualnego Programu Oddziaływania. Nadto skazany deklaruje krytyczny stosunek względem popełnionych przestępstw. Prognoza penitencjarna względem niego w ocenie Dyrektora Zakładu Karnego kształtuje się pozytywnie.

Dowody: opinia o skazanym k. 13v.

Sąd zważył co następuje :

Na początku rozważań Sąd stwierdził, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85§1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w §1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do obu wymierzonych dotychczas skazanemu wyroków, tj.:

- a) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt X K 580/14,
- b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2017 roku w sprawie o sygn. akt X K 308/17.

W obu przypadkach P. W. wymierzono kary pozbawienia wolności, które można ze sobą połączyć. Nadto żadna z tych kar w dniu wyrokowania, tj. w dniu 18 września 2018 roku, nie została jeszcze w całości wykonana.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, jaka winna zostać orzeczona względem P. W. w miejsce kar objętych wyżej wymienionymi wyrokami podlegającymi łączeniu Sąd miał na względzie treść art. 86§1 k.k.. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86§4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 20 lat. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności

w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a k.k. wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji, zbliżonej do zasady kumulacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa przypisane skazanemu w obu wyrokach zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, a nadto godziły w różne dobra prawne i były popełniane z różnych pobudek, na szkodę różnych podmiotów. Sąd uwzględnił przy tym dyrektywy Sądu Najwyższego, niejednokrotnie podkreślającego, iż stosowanie jednej z wyżej wymienionych zasad, absorpcji czy też kumulacji w pełnym zakresie, z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo.

Ponadto wpływ na wymiar kary miała opinia z Zakładu Karnego. Wynika z niej wprawdzie, iż prognoza penitencjarna względem skazanego kształtuje się pozytywnie, nie mniej jednak uwagę zwraca fakt, iż opis postawy P. W. nakazuje przyjmować, że nie angażuje się on w proces swojej resocjalizacji ponad absolutne minimum. Świadczy o tym okoliczność nieprzejawiania żadnego zainteresowania zmianą systemu odbywania kary ze zwykłego w system programowego oddziaływania, czy też niewyrażenie woli podjęcia zatrudnienia lub kontynuowania nauki, mimo iż istniałaby ku temu sposobność. Z tego względu, w ocenie Sądu, zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji nie było możliwe ani celowe, dalsze oddziaływanie na skazanego w ramach izolacji penitencjarnej jest bowiem ewidentnie konieczne.

W punkcie II wyroku Sąd, w oparciu o treść art. 577 k.p.k., zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu, w szczególności okres od 08 sierpnia 2013 roku do 10 grudnia 2013 roku.

Natomiast w punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.), §4 ust. 1, 2 i 3 oraz §17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. kwotę 147,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w sprawie o wydane wyroku łącznego. Na kwotę tą składało się 120 zł. powiększone o 27,60 zł. tytułem podatku VAT.

Sąd na mocy art. 624§1 k.p.k. i art. 626 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

(...):

1) (...)

2) (...)

3) (...).

G., (...)